

อนุสัญญา
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และ
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรสเปน
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรสเปน
มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการ
เลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้
ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้ :

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีที่พึงปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบของเงินได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ โดยเฉพาะ ได้แก่
(ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

ข) ในกรณีของประเทศสเปน :

- ภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดาและ
- ภาษีเงินได้นิติบุคคล
(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ภาษีสเปน”)

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่เหมือนกันหรือมีสาระสำคัญคล้ายคลึงกัน ซึ่งบังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน หลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งแก่กันและกันให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า “ประเทศสเปน” หมายถึง ราชอาณาจักรสเปน และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตของราชอาณาจักรสเปน รวมทั้งพื้นที่ใดที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายท้องถิ่น ราชอาณาจักรสเปนอาจใช้สิทธิได้ทางศาลหรืออธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล ดินใต้พื้นดินและพื้นน้ำที่ติดต่อกัน และทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกันนั้น

(ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ที่ประชิดติดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย รวมทั้งพื้นดินท้องทะเล และดินใต้พื้นดิน ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิได้ตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศ

(ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศสเปนแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด

(จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคล หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล

เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ก) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ข) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีสเปนตามที่บริบทจะกำหนด

(จ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง :

(๑) บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมใด และหน่วยงานอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฉ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีที่มีการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง ในกรณีของประเทศสเปน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(๒) ในการใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดที่มีไต่ถามไว้ในอนุสัญญามีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔

ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัท สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้จะไม่รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นเพียงเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น

๒. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

- (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่คนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่คนเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นสมาชิกของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน

๓. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลใดที่มีใช้บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

- ๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือบางส่วน
- ๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะรวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อแก๊ส เหมืองหิน หรือแหล่งขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูก หรือไร่นา
- ๓. (ก) คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้รวมถึงที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการนั้น ซึ่งที่ตังนั้น โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ มีอยู่ติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน
- (ข) การจัดให้มีบริการบริการ รวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา

รัฐหนึ่งรัฐใด โดยผ่านทางลูกจ้างหรือนุกลากรอื่น ซึ่งกิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินการ
ติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องเนื่องภายในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะรวมกันเกินกว่าหกเดือนภายใน
ระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” มิให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัด
แสดงสิ่งของ หรือส่งมอบสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความ
มุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความ
มุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือ
สินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อ
เผยแพร่ข้อสนเทศ เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ
ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบสำหรับ
วิสาหกิจ
 - (ฉ) การมีสิ่งสถานที่ประจำของธุรกิจเพียงเพื่อการกระทำรวมกันในกิจกรรม
ใดกิจกรรมหนึ่งที่กล่าวไว้ในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า
กิจกรรมที่กระทำของสถานประจำเพื่อธุรกิจนั้นมีลักษณะเป็นการเตรียมการ
หรือการสนับสนุน
๕. แม้จะมีบทของวรรค ๑ ๒ และ ๔ อยู่ บุคคลหนึ่งนอกเหนือไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพ
เป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๑ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของ
รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวร ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐแรก
ถ้าบุคคลนั้น
- (ก) มีและใช้อย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญา
ในนามวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เพียง
การซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
 - (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น
ซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจและดำเนินการตามคำสั่งซื้อ
หรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ก) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกนั้น ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของบทบัญญัติข้อนี้นี้ วิสาหกิจรับประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งยกเว้นเกี่ยวกับการประกันภัยคือ ให้ถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่งถ้ามีการเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยในดินแดนของรัฐนั้น หรือรับประกันความเสียหายในรัฐนั้นผ่านลูกจ้างหรือผ่านผู้แทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระในความหมายของวรรค ๘ ของข้อนี้

๗. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งจะไม่ถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเหล่านั้นกระทำการตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน

๘. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากกำไรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ถ้าไม่ว่ากรณีใด ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของ
วิสาหกิจ และกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคล
ที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๘

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่
ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการ
ถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจ
อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

- (ก) สถานประกอบการถาวรนั้น
- (ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับ
ของหรือสินค้าที่ขายโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ
- (ค) กิจกรรมธุรกิจอื่น ๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือน
หรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจที่บังเกิดผลโดยผ่านทางสถานประกอบการ
ถาวรนั้น

๒. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบ
ธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่า กำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวัง
ได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับต่ำกว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจ
อันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือ
คล้ายคลึงกัน และคิดต่ออย่างเป็นอิสระ โดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักเป็นค่าใช้จ่ายที่มีขึ้น
เพื่อความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหาร
และการจัดการทั่วไปซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการ
ถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม จะไม่ยอมให้มีการหักค่าใช้จ่ายดังกล่าวในกรณีจำนวนเงิน
(นอกเหนือจากการขาดใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ที่ได้จ่ายโดยสถานประกอบการถาวรให้แก่สำนักงาน
ใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นของวิสาหกิจ เพื่อเป็นค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายเงิน
ใด ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตร หรือสิทธิอื่น ๆ หรือเพื่อ
เป็นค่านายหน้าของบริการเฉพาะอย่าง หรือเพื่อการจัดการ หรือเพื่อเป็นค่าดอกเบี้ยของเงินที่

ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจธนาคาร ในทำนองเดียวกัน ในการคำนวณกำไรของสถานประกอบการถาวร (นอกเหนือจากการชดใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) จะไม่คำนึงถึงจำนวนเงินที่สถานประกอบการถาวรเรียกเก็บจากสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจากสำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจ เพื่อเป็นค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือ การจ่ายเงินใด ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อคอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่น ๆ หรือเพื่อเป็นค่ามอบหมายของบริการเฉพาะอย่างหรือเพื่อการจัดการ หรือเพื่อเป็นค่าดอกเบี้ยของเงินที่ให้สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจนั้นหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นกู้ยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจธนาคาร

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวรบนมูลฐานอัตราส่วนร้อยละที่เหมาะสมของยอดขายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวร และในกรณีนี้ บุคคลมิได้เรียกร้องให้เก็บภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิแท้จริงของสถานประกอบการถาวรนั้น มิให้ข้อความใดในวรรค ๒ คัดหนทางรัฐนั้นในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าว

๕. มิให้ถือว่ากำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงเพราะว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. ในกรณีที่กำไรรวมถึงรายการเงินได้ ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ ในกรณีนั้นบทบัญญัติของข้ออื่น ๆ เหล่านี้จะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศภายในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น

๒. เงินได้จากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษีที่บังคับจัดเก็บ

๓. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ บังคับแก่กำไรที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนดำเนินงานระหว่างประเทศ

ข้อ ๘

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ
- ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ คำใดใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลนั้น ภาษีที่จัดเก็บจะไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน
- วรรคนี้จะไม่กระทบต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่ได้ใช้ในการจ่ายเงินปันผลออกไป
๓. คำว่า "เงินปันผล" ตามที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นการทำเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไรตลอดจนเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การปฏิบัติทางด้านภาษีที่เหมือนกันกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐที่บริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับกับเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล

ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับเกี่ยวกับภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่จ่ายเว้นแต่ตราหน้าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้น ได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีสำหรับกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัท ถึงแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีส่วนใดของวรรคนี้จะมีความหมายเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในการจัดเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐนั้น จากกำไรที่จ่ายโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นแต่ภาษีเช่นนั้นจะไม่จัดเก็บในอัตราที่เกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรค ๒ ของข้อนี้

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยดังกล่าวอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยดังกล่าวเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยนั้น ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะไม่เกิน

ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าดอกเบี้ยทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกัน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึง

รัฐแรก ถ้าดอกเบี้ยที่จ่ายเกี่ยวข้องกับภาระให้กู้ยืม โดย :

- ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึงรัฐบาลของประเทศไทยและให้รวมถึง :
- (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (๒) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
 - (๓) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (๔) สถาบันดังกล่าวซึ่งเงินทุนของสถาบันนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมดโดยรัฐบาลไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
- ข) ในกรณีของประเทศสเปนหมายถึง
- (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (๒) สถาบันทางการเงินใด ๆ ตามที่อาจได้ตกลงกันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา

๔. คำว่า “ดอกเบี้ย” ตามที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากสิทธิเรียกร้องไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกุนั้น

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ วรรค ๒ และวรรค ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับ (ก) สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นหรือกับ (ข) การดำเนินธุรกิจที่ได้กล่าวถึงภายใต้ (ค) ของวรรค ๑ ของข้อ ๑ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๑ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือไม่มีก็ตามมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์

หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนึ่งอันเป็นมูลแห่งการจ่าย ดอกเบี้ยมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยความควร

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้เป็นเจ้าของประโยชน์เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่จัดเก็บจะต้องไม่เกิน

- ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น สำหรับการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ ในงานวรรณกรรม การละคร ดนตรี ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ โดยไม่รวมถึง ฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุ หรือโทรทัศน์
- ข) ร้อยละ ๘ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการให้เช่าแบบ ลิสซิ่ง เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ และ
- ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ

๓. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์ม ภาพยนตร์ หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมาย การค้า แบบหรือหุ่นจำลอง สังกะสี หรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งจำนวนที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการ ให้เช่าแบบลิสซิ่ง หรือเพื่อข้อสมทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือ วิทยาศาสตร์ คำว่า “คำสิทธิ” ยังรวมถึงผลได้ที่ได้รับจากการจำหน่ายสิทธิในทรัพย์สินในขอบเขต ซึ่งผลได้เช่นว่านั้นเกี่ยวเนื่องกับการผลิต การใช้ หรือการจัดการทรัพย์สินนั้น

๔. บทบัญญัติในวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มี ถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น

โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐ
 อีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับ
 ค่าสิทธิที่ถ่ายโอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับ ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐาน
 ประกอบการประจำนั้น หรือกับ ข) กิจกรรมทางธุรกิจที่ได้กล่าวถึงภายใต้ (ก) ของวรรค 1
 ของข้อ ๗ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
 ๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเอง องค์การบริหาร
 ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม กรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็น
 ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไมก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐาน
 ประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายค่าสิทธินั้นและ
 ค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิ
 เช่นว่านั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
 ๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือ
 ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่ถ่ายโอนเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อ
 สันทัดอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่าง
 ผู้จ่าย และเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับ
 เฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมาย
 ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยความควร

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่กล่าวไว้
 ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิที่อาจ
 เทียบเคียงได้ในบริษัทที่สินทรัพย์ซึ่งประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ตามที่ได้
 กล่าวถึงในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของ
 สถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็น
 อิสระ รวมทั้งผลได้จากการขายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยคำพิงหรือรวมกับ

วิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่งนั้น

๔. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยาน
ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสิ่งห้ามทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือ
หรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑ วรรค ๒ และ ๓ ของข้อนี้
และวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ
หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่กรณีต่อไปที่เงินได้
ดังกล่าวอาจถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำเพื่อ
ความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับช่วง
ระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเป็นจำนวนหรือเกินกว่า ๑๘๓ วัน ภายในสิบสอง
เดือนใด ๆ ในกรณีเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น เพียงจำนวนเงินได้เท่าที่
พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำที่นั่นเท่านั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงกิจกรรมโดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม
ศิลปะ การศึกษาหรือการสอนที่เป็นอิสระ รวมทั้งกิจกรรมที่เป็นอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์
นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖ ๑๗ และ ๑๘ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน
แทนอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับ
การจ้างแรงงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้น ได้กระทำในรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษี
ได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อนี้ คำตอบแทนที่มีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษี ได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่ เกินกว่า ๑๘๓ วันในช่วง ๑๒ เดือนใด ๆ และ

(ข) คำตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) คำตอบแทนนั้นไม่ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ ประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ คำตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงาน ในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการ ในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

คำป้วยการกรรมกร

คำป้วยการกรรมกรและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่ อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะนักแสดง อาทิจ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ ศิลปินวิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลซึ่งได้กระทำกิจกรรมเช่นนั้น ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของคนมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดง หรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับ บุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำ สัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่ได้รับโดยนักแสดงหรือนักกีฬาจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้น ได้รับการสนับสนุนเป็นส่วนใหญ่โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการของอีกรัฐหนึ่งนั้น

๔. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๘ ในกรณีที่เกิดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนเป็นส่วนใหญ่เกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเช่นว่านั้น โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการของรัฐนั้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีต ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง:

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

๒. ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริการที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ ๑๖ และ ๑๗ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้เกี่ยวกับธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานธุรกิจซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและซึ่งการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกของผู้เป็นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกสำหรับ

(๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(๒) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัลจากองค์การรัฐบาล ด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือด้านการศึกษา และ

(๓) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้ในรัฐนั้น หากเงินได้นั้นเป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรสำหรับการครองชีพ และการศึกษาของผู้นั้น และการเล่าเรียนหรือฝึกอบรมนั้นมีได้อยู่ในลักษณะเป็นรองจากการให้บริการเหล่านั้น

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใด ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว

๒. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินได้จากกรวิจัยตำการวิจัยเท่านั้น ได้ดำเนินการ โดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์และมีใช้เพื่อประโยชน์บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือ บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒

เงินได้ที่ไม่ได้กล่าวถึงชัดเจน

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบท ก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือ ดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการ ประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้ขยับไปนั้น มีส่วนเกี่ยวเนื่อง ในประการสำคัญกับสถานประกอบการหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าวในกรณีเช่นว่านั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๓

การขจัดกรณีเก็บภาษีซ้อน

๑. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งจะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษี อากรจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มิมีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่น ในอนุสัญญานี้ ในกรณีเงินได้ดังกล่าวได้ถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การผ่อนผันจากการ เก็บภาษีซ้อนให้เป็นไปตามวรรคต่าง ๆ ต่อไปนี้ของข้อนี้
๒. ในประเทศสเปน จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน โดยวิธีดังต่อไปนี้
 - (ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสเปน ได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศสเปนจะยอมให้หักจากภาษีที่เก็บจากเงินได้

ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้จ่ายในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักภาษีเงินได้เช่นว่านั้นจะไม่เกินกว่าส่วนของภาษีเงินได้ตามที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่มีการหักดังกล่าวตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทย

- (ข) ในกรณีตามบทบัญญัติใด ๆ ของอนุสัญญาเงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสเปนแม้จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศสเปนก็ตาม การคำนวณจำนวนภาษีเงินได้ส่วนที่เหลืออยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่เช่นว่านั้น ประเทศสเปนจะต้องคำนึงถึงเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นภาษีไว้แล้วด้วย

๓. ในกรณีของประเทศไทย หากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศสเปน ประเทศไทยจะยอมให้หักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่ได้อาศัยในสเปน อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทยที่ได้คำนวณไว้ก่อนยอมให้มีการหักดังกล่าวตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้นั้น

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) ของวรรค ๒ คำว่า “ภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในประเทศไทย” จะถือว่ารวมถึงจำนวนใด ๆ ซึ่งพึงชำระเป็นภาษีไทย ตามบทบัญญัติของอนุสัญญาสำหรับปีใด ๆ แต่ได้รับการยกเว้นหรือการลดหย่อนภาษีเพื่อจะสนับสนุนการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือการพัฒนาอื่น ๆ ในประเทศไทย สำหรับปีนั้น หรือคาบใด ๆ ของปีนั้น ตาม

- (ก) มาตรา ๓๑ และ ๓๕ (๑) (เพียงเฉพาะในขอบเขตที่ว่าการยกเว้นหรือการลดหย่อนตามบทบัญญัติแห่งมาตราเหล่านี้ จะไม่เกิดขึ้นถ้าหากไม่ได้มีการตราบทบัญญัติเช่นว่านั้นเป็นกฎหมาย) ๓๓ ๓๔ ๓๕ (๒) และ ๓๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนพุทธศักราช ๒๕๒๐ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตราดังกล่าว หรือ

- (ข) บทบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งอาจให้การยกเว้นหรือลดภาษีในภายหลัง ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ฉบับบทบัญญัตินี้จึงกล่าวมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อย โดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว

บทบัญญัติของวรรคนี้จะใช้บังคับเพียงชั่วระยะเวลา ๑๐ ปี เริ่มตั้งแต่วันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ช่วงเวลานี้อาจขยายออกไปโดยข้อตกลง

ร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียหายใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียหายอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับถิ่นที่อยู่
๒. การเก็บภาษีอากรจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. เว้นแต่ในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ ๕ บทบัญญัติของวรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือบทบัญญัติของวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ค่าดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นใด ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าไถ่ซึ่งเสียหายของวิสาหกิจดังกล่าวให้หักออกได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าเงินดังกล่าวได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียหายอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนด กฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. บทบัญญัติของข้อนี้มีให้แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในอันที่จะให้ค่าลดหย่อนการผ่อนผัน หรือการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคล หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๖. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายความว่า ภาษีอากรทุกชนิดทุกประเภท

ข้อ ๒๕

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดหรือสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้ยื่นอาชญาเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายภายในของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม เรื่องดังกล่าวต้องเสนอกภายใน ๓ ปีนับจากการแจ้งถึงการกระทำดังกล่าวซึ่งเป็นผลมาจากการเก็บภาษีที่ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่จำเป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้อนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาล และองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจับเก็บการบังคับ หรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์

ดังกล่าวเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อมูลสามเท่าในกระบวนการพิจารณาในศาล
ที่เปิดเผย หรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ตีความบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐ
ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใด

- (ก) ให้ดำเนินการมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการ
บริหารของรัฐผู้ทำสัญญานั้นหรืออีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อมูลแก่ผู้อื่นมิอาจจัดหาได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหาร โดย
ปกติของรัฐผู้ทำสัญญานั้น หรืออีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อมูลแก่ซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม
พาณิชย์กรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อมูลสามเท่า ซึ่งหาก
เปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

ข้อ ๒๖

เจ้าหน้าที่ ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของ
เจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติ
แห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗

การมีผลใช้บังคับ

๑. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ
กรุงเทพมหานครฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

๒. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติของ
อนุสัญญา จะมีผลใช้บังคับ :

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หัก ณ ที่จ่าย ตามจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือ
หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลา
เวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่ได้มี
การแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ ๒๕
การเลิกใช้

อนุสัญญาที่จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้ในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ในปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาห้าปี นับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ:

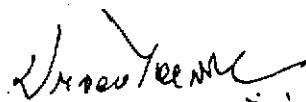
- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงมาดริด เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๗ เป็นภาษาไทย สเปน และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยให้ถือค้วบทฉบับภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

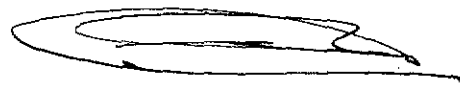
สำหรับราชอาณาจักรสเปน



(นายประจวบ ไชยสาส์น)

รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงการต่างประเทศ



(นายอาเบล มาดูเอส ฮวน)

รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรสเปนกับราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษี เก็บจากเงิน ได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

๑. ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๑ (ง) ของข้อ ๓ ในกรณีประเทศไทย คำว่า "บุคคล" รวมถึงกองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่ง

๒. (๑) ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๔ ของข้อ ๕ หากบุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจัดหาสินค้าหรือสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง สำหรับบุคคลอื่น ๆ เพื่อเก็บของหรือสินค้า บุคคลนั้นจะถือว่าดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญานั้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวร

(๒) ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๔ (ก) และ (ข) ของข้อ ๕ เป็นที่เข้าใจว่าการใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งมอบ จะถือเสมือนว่าเป็นสถานประกอบการถาวร หากสิ่ง อำนวยความสะดวกเช่นนั้นใช้เป็นที่ยำหน่ายสินค้า

๓. ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ของข้อ ๕ ของอนุสัญญา คำว่า "นายหน้า ตัวแทน การค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใด ที่มีสถานภาพเป็นอิสระ" เป็นที่เข้าใจว่าไม่รวมถึงบุคคล ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ได้กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) (ข) หรือ (ค) ของวรรค ๕ ของข้อดังกล่าวทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจของ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งถูก ควบคุมโดยวิสาหกิจเช่นว่านั้น หรือมีผลประโยชน์ที่ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจเช่นว่านั้น

๔. ตามที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ข) และ (ค) ของวรรค ๑ ของข้อ ๑๖ เป็นที่เข้าใจว่า

(๑) ในกรณีที่มีข้อสงสัย เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะปรึกษา ซึ่งกัมและกันเพื่อการแก้ปัญหาจนเป็นที่พอใจในเรื่องความคล้อยคลึงกันของของหรือสินค้า หรือกิจกรรมธุรกิจที่กล่าวถึงในอนุวรรคนั้น

(๒) การขาดทุนที่เกิดขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขายหรือกิจกรรมของ ธุรกิจที่ได้กล่าวถึงในอนุวรรคข้างต้น จะนำมาพิจารณาเมื่อมีการกำหนดค่าของสถาน ประกอบการถาวรนั้น

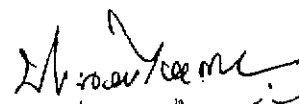
๕. ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๒ ของข้อ ๘ เป็นที่เข้าใจว่าอัตราภาษีที่ต่ำกว่าซึ่ง จัดทำเก็บโดยรัฐผู้ทำสัญญากับเงิน ได้ที่วิสาหกิจของประเทศอื่นใด ได้รับจากการเดินเรือในการจราจร ระหว่างประเทศ จะได้รับการพิจารณาโดยความตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

๖. ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๕ ของข้อ ๑๐ ถ้าหลังจากการลงนามของอนุสัญญา
ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดตกลงจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับอีกประเทศ
หนึ่งซึ่งจะ ไม่มีการบังคับใช้ในส่วนของภาษีที่เก็บจากกำไรที่ส่งออกตามที่ได้กล่าวถึงในวรรค
ดังกล่าว การยกเว้นเช่นว่านั้นจะได้รับพิจารณาโดยวิธีการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่
ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

๗. ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๒ ของข้อ ๑๒ ค่าสิทธิที่ได้เพื่อเป็นค่าตอบแทนการให้
เช่าแบบสิทธิซึ่งให้หมายความว่าจะ จำนวนที่ได้รับเพื่อเป็นค่าตอบแทนการใช้หรือสิทธิในการใช้
อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งเมื่อสิ้นสุดสัญญา ผู้เช่ามีทาง
เลือกที่จะซื้ออุปกรณ์นั้น ขอขยายเวลาการเช่า หรือบอกเลิกสัญญา

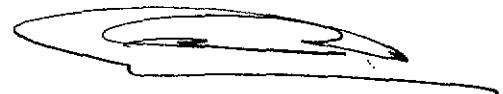
เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในพิธีสารนี้
ทำ ณ กรุงมาดริด เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม คริสต์ศักราช ๑๙๕๗ เป็นภาษาไทย สเปน และอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย


(นายประจวบ ไชยสาส์น)

รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับราชอาณาจักรสเปน



(นายอาเบล มาดูเตส ฮวน)

รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ